

«La programació de Sant Cugat

és abominable»

Alfons Salgado, militant del Partit Liberal, va néixer a Ciutadella fa 42 anys. És un dels polítics que més d'aprop coneix els mitjans de comunicació. De l'ofici, n'ha tocat totes les tecles. Ha treballat en fotografia, televisió, ràdio i premsa. En aquests moments però, combina el seu càrrec de cap del negociat de Cultura del Consell Insular de Mallorca amb la tasca de periodista a Radiocadena.

—*¿Des de dins com es veu la fusió de Radio Nacional i Radiocadena?*

—Bé, jo sempre l'he defensada. Ducatorze anys a la casa i això em dona un cert coneixement de causa. He estat membre del comitè d'empresa, membre de la comissió d'integració quan Radiocadena es va integrar a RTVE, en fi, he estat molt ficat sempre. Pens que serà simplement un canvi d'indicatiu. Aquelles emissores que es deien Radiocadena ona mitjana, es diran Ràdio 4 o Ràdio 5.

—*¿Com concep vostè la política cultural?*

—Hi ha dues parts, la que és i la que jo voldria que fos. La que en termes majoritaris preval és la política cultural de guanyar vots per la via equivocada. De la qual jo me n'exclo, naturalment.

—*Molt hàbil, per la seva part.*

—És que, si no, no tenen explicació certes actuacions que fan els ajuntaments, basta veure els *castings* de certs ajuntaments que duen any rere any els Miguel Rios i Víctor Manuel...

—*¿Quina proposa vostè?*

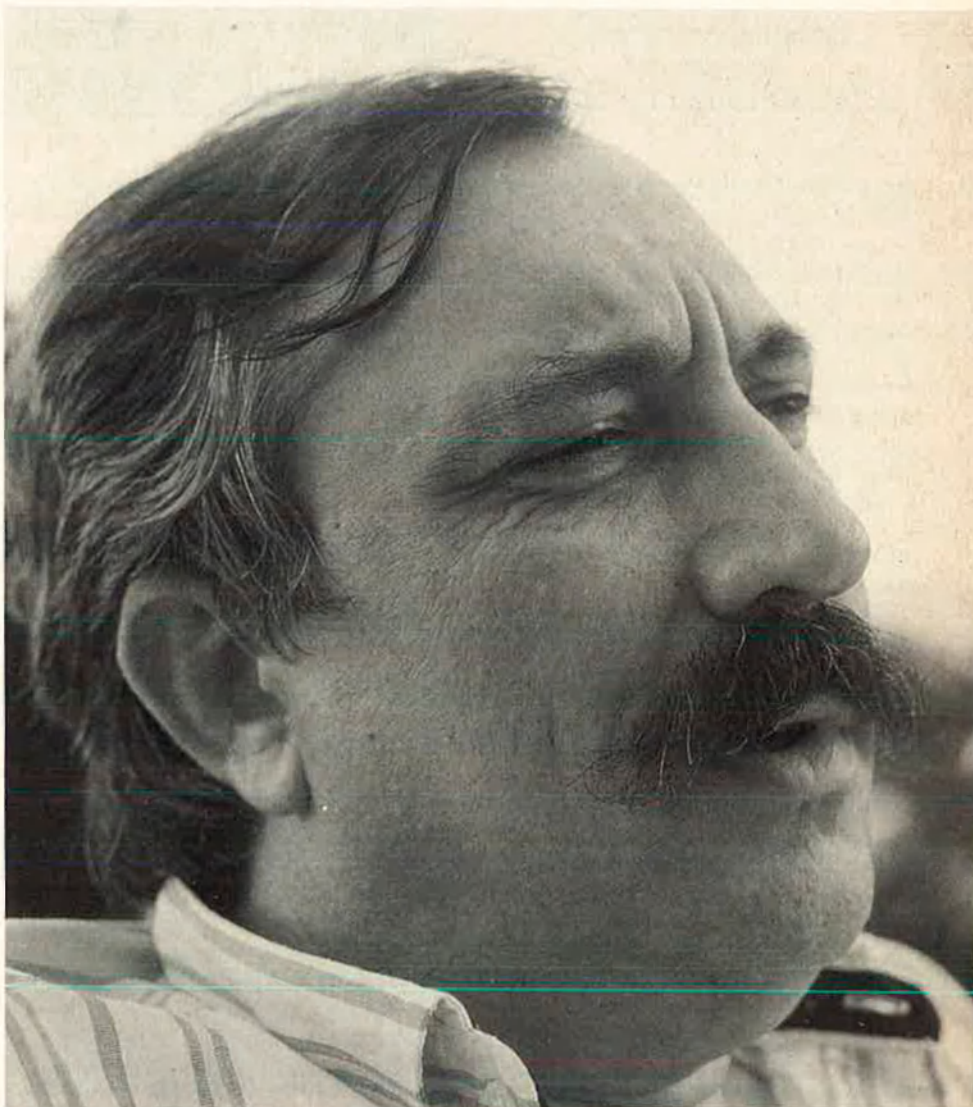
—La que hauria de ser té dues vessants. D'una banda, fomentar les actuacions culturals de grups i associacions, sense dirigismes. De l'altra, l'acció directa amb l'empresa privada. Avui hi ha un exemple, el ballet Malegot. Dins les nostres modestes disponibilitats econòmiques es dona prioritat quasi absoluta al foment de les arts per la via dels artistes. Jo comprenc que arribar a ser artista dins el terreny que sigui és molt difícil.

—*¿Com es valora aquest suport institucional?*

—Nosaltres partim de la base «si t'ajudes, t'ajudarem». Per exemple, quan un guitarrista ens demana una beca, nosaltres l'hi donam i ell a canvi ens dona concerts. Aconseguiu donar-lo a conèixer, fer activitats musicals i finançar els artistes.

Periodista i polític, Alfons Salgado, des de la responsabilitat de fer política cultural a l'illa de Mallorca, aposta per fomentar les activitats artístiques i culturals des de la base, i per la qualitat de l'oferta televisiva, més que per la llengua.

F. Amengual

«D'ençà que jo som aquí, amb l'Obra Cultural Balear hi ha un tracte fluid i constant.»

—*¿Quins són els eixos de tota l'activitat cultural del CIM?*

—Hi ha tres punts. Infraestructura cultural, normalització lingüística i subvencions. I no som gens partidaris de les subvencions arbitràries.

—*¿I quant a normalització lingüística?*

—Fem publicacions, òbviament en català. També finançam publicacions alienes. Estem preparant la convocatòria amb els ajuntaments per la retolació en català dels carrers. El tema dels

curso de català amb ECCa, el conveni amb la universitat i RTVE, i altres subvencions a organismes sense afany de lucre com ara la CENC...

—*¿Llegeix les cartes al director dels diaris?*

—No les solc llegir. Pens que si algú em vol dirigir una carta, ho pot fer directament. No estic disposat a ajudar cap tipus d'iniciatives sospitoses, encara que només sigui de xocar contra l'ordenament constitucional, o amb l'Estatut. Almenys, jo vaig ser un dels pocs que no va prometre al Parlament, sinó que va jurar. Esper que ningú m'imposi una cosa d'aquestes i si algun dia em passàs, me n'aniria a ca

sé que a un polític no li convé gens sortir a la foto.

—*Però a tots els encanta.*

—¡Ah!, els polítics creuen el contrari. Si qualcú té possibilitats de sortir constantment als diaris aquí som jo. Pel meu món professional, per les meves amistats, pel càrrec. A mi em preocupa més la imatge de les institucions. Per exemple, si nosaltres produíssim el ballet, o aquests grans espectacles que fem dues o tres vegades a l'any, exclusivament per sortir a la foto, seriem estúpids, perquè amb tot el que ens costa hi hauria per sortir moltes vegades a la foto. Ara bé, ¿amb quin criteri s'aproven per unanimitat els projectes a la comissió? Tots estem d'acord a subvencionar el ciutadà.

—*¿Això vol dir que cap d'aquests grans espectacles no poden resultar rendibles a Mallorca per a qualsevol empresa privada?*

—No, jo estic convençut que és així. No he entrat mai en nombres. Però hem de pensar en el fet de la insularitat, que influeix molt. Al recital de Julio Iglesias es van recaptar en nombres rodons vint milions de pessetes. Sort que el cantant no cobrava, perquè hi va haver deu milions de despeses. A partir d'aquí, ja podem posar nombres. El recital de Julio Iglesias són deu persones damunt l'escenari. Una simfònica són cent persones.

—*Hi ha diferències entre la simfònica i Julio Iglesias. ¿No les deu voler ficar dins un mateix sac?*

—Estem parlant de producte i cost, no faig ni un judici cultural ni artístic de la qüestió. Però el que vull dir és que si dus un espectacle de Madrid s'ha de pagar *cachet*, transport... A Julio Iglesias, només de drets d'autor vam pagar un milió de pessetes.

—*¿No creu que fa falta una bona dosi d'imaginació a l'hora de fer una programació cultural en lloc d'invertir tants diners en un macroconcert?*

—Estic convençut que el problema és més d'imaginació que d'altra cosa. Jo estic en condicions de demostrar, i basta veure les famoses fotos que podem traduir per informació periodística, que nosaltres amb un pressupost més baix que molts ajuntaments de capital som molt més eficaços.

—*¿Creu que l'oferta cultural segueix massa centralitzada a Ciutat i que la part forana s'està convertint en satèl·lit?*

—El terme de part forana no m'agrada gens. És una definició que jo

no hi he estat mai d'acord, perquè és com fer una distinció, ¡Palma i tota la resta! No obstant això, s'estan fent coses encaminades als pobles com per exemple, ara mateix els Festivals de música, 78 en els mesos d'estiu, subvencions a les bandes de música. Crec que aconseguim descentralitzar l'oferta cultural, entre altres coses, perquè Palma ja te un ajuntament molt poderós. I normalment no m'agraden les coses que fan.

—*Darrerament vostès han signat un acord amb l'Obra Cultural Balear per instal·lar un repetidor per a Catalunya Música i Catalunya Ràdio, però sembla que de moment només arriba la primera. ¿Per què?*

—Bé, és un punt conflictiu, jo vull un ple legal. Si no, és un poc arriscat. Ara bé, d'ençà que jo som aquí, amb l'Obra Cultural Balear hi ha un tracte fluid i constant.

—*Malgrat les possibles il·legalitats, arriba Catalunya Música, ¿per què no Catalunya Ràdio?*

—Catalunya Música sabíem que no plantejava grans problemes. Ara, Catalunya Ràdio, sí. Això em du al problema del segon canal de televisió espanyola que es fa a Sant Cugat. Jo no tenc cap problema que arribi, però simultàniament al de Prado del Rey. El problema del segon canal de televisió no és un problema de televisió en català o en castellà, sinó de televisió bona o dolenta. I la de Sant Cugat és abominable.

—*Però contribueix a la normalització lingüística que defensa el nostre Estatut.*

—No, perquè et fan un programa de l'activitat parlamentària a Catalunya o de la inversió urbanística a un determinat poble del Principat, que aquí no interessa. A més, té molt a desitjar el català que allà s'utilitza. I TV3, d'ençà dos anys que la rebem, també ha davallat molt quant al català que utilitzen. I no hi som cap expert.

—*¿Per què planteja més problemes dur Catalunya Ràdio?*

—Perquè ja hi entra informació i en competència amb les emissores locals, que legalment són d'aquest àmbit.

—*¿Pero creu que arribaran?*

—Jo crec en la liberalització de tot. Com exemple, sempre pos el mateix. Jo donaria una llicència de taxi a tot aquell que vengués a la finestra amb els papers corresponents. No som partidari de cert paternalisme. Si jo donés les llicències de taxi, li asseguro que els taxistes durien tots aire condicionat. □

meva. Bé, ara record que vengueren a demanar una fotocopiadora al principi d'ocupar jo el càrrec. Però se'ls va dir que aquí no encaixàvem amb ells.

—*Diuen dels dirigents culturals que hi ha molta política de sortir a la foto.*

—Personalment, com a periodista,